

Sygnatura akt I C 725/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Dziwiński

Protokolant: Anna Lasko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 lutego 2019 r. w Kamiennej Górze

sprawy z powództwa J. C. i D. C.

przeciwko T. O. (1)

o zapłatę

I zasądza od pozwanego T. O. (1) solidarnie na rzecz powodów J. C. i D. C. kwotę 3.150,00 zł (słownie złotych: trzy tysiące sto pięćdziesiąt 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 6.02.2018 r. do dnia zapłaty;

II dalej idące powództwo oddala;

III zasądza od pozwanego T. O. (1) solidarnie na rzecz powodów J. C. i D. C. kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 725/18

(...)

Powodowie J. C. i D. C. wnieśli o zasądzenie od pozwanego T. O. (1) kwoty 3 150 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 6 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie podali, że pozwany zlecił w dniu 26.10.2017 r. wykonanie zabudowy mebli kuchennych wraz z montażem w terminie 48 tygodni. Powodowie wskazali, że wartość zamówienia wynosiła 8 850 zł, pozwany uiścił zaliczkę w kwocie 700 zł, a następnie zapłacił kwotę 5 000 z. Powodowie podnieśli, że pozwany nie uregulował należności za umowę w kwocie 3 150 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany T. O. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o obciążenie powodów kosztami procesowymi, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, że w dniu 26.10.2017 r. strony zawarły umowę o dzieło, w której powodowie zobowiązali się do montażu mebli kuchennych pod zabudowę za kwotę 8 150 zł w 48 tygodniu roku. Pozwany podał, że zapłacił zaliczkę w kwocie 700 zł, a w trakcie realizacji zamówienia przekazał kwotę 5 000 zł. Pozwany podniósł, że z przyczyn zawnionych przez powodów nie doszło do realizacji umowy w umówionym terminie. Pozwany wskazał, że w dniu 5.02.2018 r. wręczył pracownikowi powoda dalszą kwotę 3 150 zł i otrzymał od niego przygotowane wcześniej przez powódkę J. C. pokwitowanie KP nr (...). Pozwany podał, że zerwał umowę z uwagi na znaczne opóźnienia w realizacji zamówienia oraz wadliwe wykonanie zlecenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26.10.2017 r. pozwany T. O. (1) zawarł z powodami D. C. i J. C., którzy prowadzą działalność gospodarczą pod nazwą (...), umowę o dzieło. Przyjmujący zamówienie D. C. i J. C. zobowiązali się do wykonania mebli kuchennych w domu pozwanego, natomiast T. O. (1) zobowiązał się do zapłaty wynagrodzenia w kwocie 8 850 zł. Zamówienie miało zostać zrealizowane w 48 tygodniu 2017 roku. Powód wpłacił zaliczkę w kwocie 700 zł.

Dowód: zamówienie k. 6-7.

W dniu 28.11.2017 r. w domu pozwanego zostały zamontowane meble kuchenne. Parapety oraz szyba miały zostać zamontowane w późniejszym terminie. Podczas kolejnej wizyty montażyistów doszło do uszkodzenia szyby i konieczne było zamówienie nowej. Pozostawione przez pracowników powodów parapety wstawił pracownik pozwanego.

Dowody: zeznania świadka P. T. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 00:20:01 do 00:55:10, zeznania świadka P. M. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 00:57:31 do 01:11:09, zeznania świadka K. K. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 01:11:09 do 01:37:10, zeznania świadka B. W. z dnia 13.02.2019 r. e-protokół rozprawy od 01:37:10 do 01:56:00, zeznania powoda D. C. z dnia 13.02.2019 r. e-protokół rozprawy od 01:57:13 do 02:03:57, zeznania pozwanego T. O. (1) z dnia 13.02.2019 r. e-protokół rozprawy od 02:03:56 do 02:18:53.

T. O. (1) zapłacił na poczet umowy kwotę 5 000 zł.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 5.02.2018 r. K. K. i P. T. pojechali do domu pozwanego dokończyć prace. Wzięli ze sobą przygotowany wcześniej dowód wpłaty kwoty 3 150 zł, podpisany przez J. C., który mieli wręczyć pozwanemu po przekazaniu przez niego gotówki w kwocie 3 150 zł. Kiedy montażyści na chwilę opuścili dom pozwanego, T. O. (1) zamknął się w nim. W domu pozostały narzędzia oraz dokumenty montażyistów, w tym dowód wpłaty kwoty 3 150 zł. Pracownicy powodów wezwali na miejsce zdarzenia policję. Pozwany wydał pracownikom powodów narzędzia, zatrzymując dowód wpłaty kwoty 3 150 zł. T. O. (2) nie przekazał montażyistom w tym dniu żadnych pieniędzy.

Dowody: notatka urzędowa k. 10, dowód wpłaty k. 30, zeznania świadka Ł. Z. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 00:02:14 do 00:10:22, zeznania świadka A. J. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 00:10:22 do 00:20:01, zeznania świadka P. T. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 00:20:01 do 00:55:10, zeznania świadka K. K. z dnia 13.02.2019r. e-protokół rozprawy od 01:11:09 do 01:37:10.

Sąd zważył co następuje:

Powodowie dochodzili w niniejszym procesie zapłaty kwoty 3 150 zł stanowiącej część wynagrodzenia z tytułu umowy o dzieło. Niewątpliwym było, że strony wiązała umowa o dzieło na wykonanie mebli kuchennych. Zgodnie z przepisem art. 627 k.c. przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Zawarcie umowy na wykonanie i montaż mebli kuchennych stwierdzał dokument zamówienia z dnia 26.10.2017 r. (k.6-7) podpisany przez pracownika powodów i pozwanego. W dniu zawarcia umowy pozwany wpłacił zaliczkę w wysokości 700 zł, co zostało potwierdzone w dokumencie zamówienia. Realizacja umowy odbywała się etapami i tak najpierw zostały zamontowane meble, a następnie miały zostać zamontowane parapety i szyba na ścianę wraz z listwami. Bezspornym było, że T. O. (1) przekazał dalszą kwotę 5 000 zł. Przekazanie kwoty w tej wysokości pokwitowali pracownik powoda oraz pozwany (k.6). Zatem, według twierdzeń powodów, do uregulowania pozostawała suma 3 150 zł. Powodowie wystawili fakturę VAT nr (...) (k.11) na kwotę 8 850 zł zaznaczając, że zapłacono gotówką kwotę 5 700 zł.

Pozwany wskazał, że wywiązał się ze zobowiązania przekazując ostatnią część wynagrodzenia w kwocie 3 150 zł, na co przedłożył do akt dowód wpłaty tej sumy (k.30). W opozycji do tego dokumentu i okoliczności nim stwierdzonych pozostawały twierdzenia powodów, poparte zeznaniami dwóch świadków P. T. i K. K. – pracowników powodów, którzy dokonywali montażu mebli. Spór zatem dotyczył ustalenia czy powodowie faktycznie otrzymali od pozwanego kwotę 3 150 zł.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że dowód wpłaty KP nr (...) (k.30) jest dokumentem prywatnym. Zgodnie z przepisem art. 245 k.p.c. dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej lub elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też dowód wpłaty wystawiony przez J. C. nie świadczy o tym, że ponad wszelką wątpliwość faktycznie doszło do przekazania pracownikom powoda przez pozwanego kwoty 3 150 zł. Innymi słowy dopuszczalne jest przeprowadzenie dowodów, które wskazują na okoliczności przeciwne, aniżeli wynikające z dokumentu prywatnego. Pobocznie zaznaczyć należy, że w niniejszej sprawie nie znajdują zastosowania przepisy art. 246 i 247 k.p.c. Dla umowy o dzieło nie jest wymagana forma pisemna. Dokument umowy może służyć do celów dowodowych (ad probationem).

Dokonując w niniejszej sprawie oceny dowodów wskazujących na przeciwne okoliczności, sąd uznał, że T. O. (1) nie rozliczył się z kwoty 3 150 zł. Takie stwierdzenie poparte jest poza zeznaniami świadków P. T. i K. K., również innymi dowodami o faktach pobocznych, które poddawały w weryfikację zeznania montażyстів. Co do samych zeznań świadków P. T. i K. K. należy stwierdzić, że są one spójne i konsekwentne. Ich twierdzenia dały podstawę do wytoczenia przez ich pracodawców powództwa przeciwko T. O. (1). Przed zainicjowaniem sporu porządzili oni notatkę (k.8), w której przedstawili zapamiętany przebieg wydarzeń. Wątpliwe jest, że gdyby zamawiający faktycznie zapłacił kwotę 3 150 zł to zgłosiliby oni powodowi, że pozwany nie wywiązał się z umowy, co miałyby na celu wyłudzenie od pozwanego kwoty 3 150 zł. Istotne jest, że w dniu kiedy pozwany miał otrzymać pokwitowanie i miała zostać zamontowana szyba na ścianę, to pracownicy powoda powiadomili na miejsce zdarzenia policję. Policjanci potwierdzili, że był konflikt między świadkami a pozwanym, który zatrzymał w swoim domu narzędzia i dokumenty montażyстів. Takie okoliczności potwierdzone zostały w notatce urzędowej (k.10) oraz w zeznaniach policjantów – świadków Ł. Z. i A. J.. Policjanci zapamiętali, że w dniu 5.02.2018 r. montażyści zgłaszali im, że pozwany nie chciał wydać dokumentów, które zostały przez niego zatrzymane w domu. Niewiarygodne byłoby wręcz żeby montażyści w tak krótkim czasie zmyślili taką wersję wydarzeń o tym że pozwany nie zapłacił reszty wynagrodzenia, utrzymaliby ją przed policją, a później jej prawdziwość nie zostałaby podważona. Na uwagę zasługuje fakt zgodności zeznań montażyстів nawet jeśli chodzi o szczegółowe fakty np. o tym, że to oni wezwali policję. Przeciwnie zeznawała P. M., której zeznania były nakierowane na obronę pozwanego. Niemniej jednak, o tym że zawiadamiającym policję byli montażyści pracujący dla powodów potwierdzała treść notatki urzędowej (k.10). Uznać należało, że gdyby zeznania świadków P. T. i K. K. miałyby być fałszywe to doszłoby między nimi do jakiegoś dysonansu lub niezgodności, a takich sąd nie stwierdził.

Pozwanemu – jako zamawiającemu dzieło – przysługuje szereg środków ochrony prawnej. Niewątpliwie pozwany nie był zadowolony z usług firmy (...), co też wielokrotnie w toku postępowania okazywał. To niezadowolenie mogło doprowadzić do tego, że pozwany posunął się w dniu 5.02.2018 r. do nieuprawnionego zatrzymania dowodu wpłaty KP, wykorzystując go na potrzeby niniejszego sporu, mimo że faktycznie do przekazania pieniędzy faktycznie nie doszło.

Podsumowując, sąd uznał, że na wiarę zasługiwały zeznania świadków P. T. i K. K., które wskazywały, że wbrew tego co wynikało z dowodu wpłaty KP nr (...), pozwany T. O. (1) nie rozliczył się w pełni z należnego wynagrodzenia z tytułu umowy o dzieło. W tych warunkach powodowie zasadnie domagali się zapłaty od pozwanego nieuiszczonego wynagrodzenia w kwocie 3 150 zł. Odsetki od tej kwoty zasądzono od dnia 6.02.2018 r. to jest od następnego dnia kiedy T. O. (1) miał rozliczyć się z umowy. Dlatego też powództwo w części dotyczącej wcześniejszej daty odsetek należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., który stanowi, że sąd może wyłożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powodowie ulegli nieznacznie co do daty odsetek. Do kosztów procesu powodów zaliczono koszt opłaty sądowej od pozwu w kwocie 100 zł, koszt zastępstwa prawnego w kwocie 900 zł oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł – łącznie 1 017 zł.